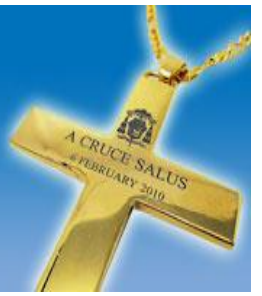

สังฆมณฑลอุดรธานี
www.udondiocese.org

วันอาทิตย์ สัปดาห์ที่ 22 เทศกาลธรรมดา ปี B

(วันที่ 2 กันยายน ค.ศ. 2018)

พี่น้องที่รัก เพื่อช่วยพี่น้องให้เข้าใจสิ่งที่พระเยซูเจ้าทรงต้องการบอกเราในพระวรสารวันนี้ดีขึ้น ฟออยากเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับนักบวชคณะฟรังซิสกันเรื่องหนึ่งให้ฟัง เรื่องมีอยู่ว่าวันหนึ่งขณะที่บราเดอร์ อันโตนิโอและบราเดอร์โดมินิโกกำลังเดินทางกลับอาราม หลังจากที่พวกท่านได้ไปเยี่ยมคนยากจนและ เด็กกำพร้าในหมู่บ้านที่อยู่ใกล้เคียง พวกท่านได้พบกับหญิงสาวที่นาร์กและแต่งตัวดีคนหนึ่งกำลังลังเลใจว่าจะข้ามสะพานไม้ที่อยู่ตรงหน้าดีหรือไม่ เพราะน้ำที่อยู่ข้างล่างไหลเชี่ยวและหญิงสาวคนนั้นรู้สึกกลัวมาก เมื่อเห็นท่าที่แบบนั้น บราเดอร์อันโตนิโอจึงพูดหญิงสาวคนนั้นว่า **“หนู มาที่นี่”** แล้วท่านก็อุ้มเธอ พาข้ามสะพานและวางเธอลงบนอีกฝั่งหนึ่ง หญิงสาวคนนั้นขอบคุณบราเดอร์อันโตนิโอที่ช่วยเธอและจากไป บราเดอร์ทั้งสองเดินต่อไปอย่างเงียบๆ จนกระทั่งถึงอาราม พอเข้าไปในอารามบราเดอร์โดมินิโกซึ่ง ครุ่นคิดถึงการทำของบราเดอร์อันโตนิโอมาตลอดทางก็อดทนต่อไปอีกไม่ไหว จึงพูดออกมาด้วย อารมณ์ฉุนเฉียวว่า **“นักบวชไม่ควรเข้าใกล้และสัมผัสหญิงสาว โดยเฉพาะอย่างยิ่งหญิงสาวที่ นาร์กอย่างคนที่พวกเราเจอคนนั้น ทำไมท่านจึงกล้าทำเช่นนี้? ท่านรู้ไหมว่ามันไม่เหมาะสม?”** บราเดอร์อันโตนิโอตอบอย่างใจเย็นว่า **“เพื่อรัก ผมได้วางหญิงสาวคนนั้นไว้ที่ฝั่งแม่น้ำแล้ว แต่ ท่านยังนำเธอเข้ามาในอารามของเรา”** บราเดอร์โดมินิโกเงียบและเริ่มเข้าใจความจริงบางอย่าง

ในการกระทำของบราเดอร์ทั้งสอง เราสามารถมองเห็นการปฏิบัติศาสนาสองรูปแบบซึ่งบางครั้ง ดูเหมือนว่าจะขัดแย้งกัน แต่จริงๆ แล้วไม่ใช่ เพียงแต่มีจุดเน้นแตกต่างกัน รูปแบบแรก เน้นการ หลีกเลี่ยงความชั่วโดยมุ่งป้องกันตนเองให้พ้นจากสิ่งที่เป็นมลทินทั้งหลาย คริสตชนที่ปฏิบัติศาสนาใน ลักษณะนี้จะพยายามหลีกเลี่ยงจากสิ่งหรือคนที่พวกเขาคิดว่าจะทำให้พวกเขาเบี่ยงเบน พวกเขามักจะ เก็บตัวอยู่ในกลุ่มของตนเองและไม่ยอมยุ่งเกี่ยวกับโลกภายนอกที่เต็มไปด้วยสิ่งชั่วร้าย รูปแบบที่สอง เน้นการทำความดีโดยมุ่งช่วยเหลือคนอื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนบาป คนที่สังคมนรังเกียจ และคนที่ เป็นทุกข์เดือดร้อน คริสตชนที่ปฏิบัติศาสนาในลักษณะนี้เชื่อว่าเป็นการดีกว่าที่จะจุดเทียนขึ้นสักเล่มหนึ่ง แทนที่จะประณามความมืดมิดของโลกนี้ แล้วรูปแบบไหนดีกว่ากัน? ฟอคิดว่าคำถามนี้ไม่ถูกต้องเท่าใดนัก เพราะการปฏิบัติศาสนาทั้งสองรูปแบบเป็นสิ่งที่คริสตชนต้องทำควบคู่กันไปและความสมดุลของทั้งสองอย่างเป็นสิ่งจำเป็น เหมือนที่นักบุญยากอบบอกเราในจดหมายของท่านวันนี้ว่า **“ความเลื่อมใส ศรัทธาบริสุทธิ์และไร้มลทินเฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้าพระบิดาคือ การเยี่ยมเด็กกำพร้าและ หญิงม่ายที่มีความทุกข์ร้อน และการรักษาตนให้พ้นจากมลทินของโลก”** (ยาก 1:27) ขณะที่เราทำ

ความดี เราต้องพยายามหลีกเลี่ยงความชั่วหรือสิ่งที่ทำให้เราเป็นมลทินเฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้าด้วย แล้วอะไรคือสิ่งที่ทำให้เราเป็นมลทินจริง ๆ?

ในพระวรสารวันนี้ชาวฟาริสีและบรรดาธรรมาจารย์เป็นตัวแทนของกลุ่มผู้ปฏิบัติศาสนารูปแบบแรก พวกเขาพยายามหลีกเลี่ยงทุกสิ่งและทุกคนที่พวกเขาคิดว่าจะทำให้พวกเขาเป็นมลทินโดยปฏิบัติ ตามกฎข้อบังคับทางจารีตพิธีกรรมซึ่งเป็นขนบธรรมเนียมของบรรพบุรุษอย่างเคร่งครัด เราต้องเข้าใจว่า ในเรื่องจารีตพิธีกรรมชาวยิวถือว่าคนต่างศาสนาทุกคนเป็นผู้มีมลทินหรือไม่บริสุทธิ์ และเนื่องจากพวกเขาต้องอยู่ร่วมกับคนต่างศาสนา พวกเขาจึงต้องหามาตรการป้องกันความบริสุทธิ์ทางจารีตพิธีกรรมของพวกเขาจากความไม่บริสุทธิ์ของคนต่างศาสนา การล้างมือและเครื่องใช้ต่างๆ รวมทั้งการชำระตัวในบางโอกาส จึงเป็นมาตรการหนึ่งที่พวกเขาใช้เพื่อจุดประสงค์ดังกล่าว ดังนั้น สำหรับชาวยิวในสมัยพระเยซูเจ้า การไม่ล้างมือก่อนรับประทานอาหารจึงเป็นมากกว่าการไม่ระมัดระวังในเรื่องสุขภาพอนามัยของตนเอง แต่เป็นการทำผิดจารีตพิธีกรรมซึ่งทำให้บุคคลนั้นเป็นมลทินไม่ต่างจากคนต่างศาสนา นี่คือข้อกล่าวหาที่พวกเขาโจมตีบรรดาศิษย์ของพระเยซูเจ้า พระเยซูเจ้าไม่ทรงเห็นด้วยกับแนวคิดเกี่ยวกับการปฏิบัติศาสนาที่เน้นการจารีตพิธีกรรมภายนอกมากเกินไปแบบนี้ พระองค์จึงทรงป้องกันการกระทำของบรรดาศิษย์ว่า **“ทุกคนจงฟังและเข้าใจเถิด ไม่มีสิ่งใดเลยจากภายนอกของมนุษย์ทำให้เขามีมลทินได้ แต่สิ่งที่ออกมาจากภายในของมนุษย์นั้นแหละทำให้เขามีมลทิน”** (มก 7:14-15)

ด้วยพระดำรัสสั้นๆ ตอนนี่พระเยซูเจ้าทรงชี้ให้เห็นว่าการติดต่อสัมพันธ์กับคนต่างศาสนาไม่ได้ทำให้เรามีมลทิน เราไม่จำเป็นต้องกลัวหรือหลีกเลี่ยงการคบค้าสมาคมกับพวกเขา แม้ว่าพวกเขามีความเชื่อแตกต่างจากเรา คนต่างศาสนาไม่ได้ทำให้ชาวยิวมีมลทินและชาวยิวก็ไม่ได้ทำให้คนต่างศาสนา มีมลทินเช่นกัน ไม่มีบุคคลใดหรือสิ่งใดที่อยู่ภายนอกเราสามารถทำให้เรามีมลทินได้ ถ้าการปรากฏตัวของใครบางคนหรือสิ่งของบางอย่างทำให้เรารู้สึกว่าเป็นมลทิน นั่นเป็นเพราะเราเป็นคนนำความมีมลทินนั้นเข้ามาในตัวเราก่อนแล้ว คนที่มีใจบริสุทธิ์มองเห็นแต่ความสะอาดและบริสุทธิ์ในทุกสิ่งและทุกคน เหมือนที่พระเยซูเจ้าทรงบอก **“ผู้มีใจบริสุทธิ์ย่อมเป็นสุข เพราะเขาจะได้เห็นพระเจ้า”** (มธ 5:8) ในทุกแห่ง ในทุกสิ่ง และในทุกคน ดังนั้น จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่พระองค์ไม่ทรงลังเลพระทัยที่จะสัมผัสคนโรคเรื้อน รับประทานอาหารกับคนบาป และปล่อยให้หญิงที่ไม่สะอาดสัมผัสพระองค์ ดังที่เราทราบพระองค์ทรงคบค้าสมาคมกับคนไม่ดีจนกระทั่งได้รับสมญาว่า **“เพื่อนกับคนเก็บภาษีและคนบาป”** (มธ 11:19)

พี่น้องที่รัก วันนี้เป็นโอกาสดีที่เราจะย้อนกลับมาคิดทบทวนเกี่ยวกับการปฏิบัติศาสนาของเรา อีกครั้งหนึ่ง เราดำเนินชีวิตแบบหลีกเลี่ยงความชั่วอย่างเดียวเหมือนบราเดอร์โตมินีโก ผู้ซึ่งปล่อยหญิงสาวคนนั้นให้อยู่ในความกลัวและความเดือดร้อนเพียงเพราะต้องการรักษากฎเกณฑ์ที่มนุษย์ตั้งขึ้นและกลัวว่าความศักดิ์สิทธิ์ของตนจะเปื้อนหมองหรือเปล่า? ถ้าเราเป็นเช่นนั้น ในพระวรสารวันนี้พระเยซูเจ้าทรงท้าทายเราให้เป็นเหมือนบราเดอร์อันโตนิโอ ผู้ซึ่งพร้อมที่จะเข้าหาและช่วยเหลือผู้เป็นทุกข์เดือดร้อน และยากจนขัดสนมากยิ่งขึ้น จำไว้เสมอว่าถ้าเราไม่นำสิ่งที่เป็นมลทินหรือไม่บริสุทธิ์เข้ามาในใจของเราเองก่อน ไม่มีใครหรือสิ่งใดภายนอกสามารถทำให้เรามีมลทินได้ **ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน**